

Venter på Ian

Joshua J. Perkey

Kirkens Tidsskrifter

Baseret på en virkelig hændelse

»Vi kan li' at være i Primary, vi er glade, når du også er med« (Children's Songbook, s. 256).

Da Ian vågnede, hørte han sin mor synge. Det var »Min Frelser elsker mig.« Det var Ians yndlingsprimarysang! Han begyndte at synge med.

»Du er vågen,« sagde mor. Hun smilede og havde tårer i øjnene. Ian så, at hans far sad ved siden af hende. Han så også glad ud.

»Jeg har sunget dine yndlingsange for dig hver dag,« sagde mor.

Ian smilede igen – men hans hoved gjorde ondt. Faktisk gjorde det ondt i hele hans krop, især hans ben.

Han så sig omhyggeligt omkring. Og han var ikke derhjemme. Han lå i en metalseng et fremmed sted. Så fik han øje på en sygeplejerske og en masse andre senge i nærheden. »Det må være et hospital,« tænkte han.

»Hvad er der sket med mig?« spurgte han.

Mor blev trist. »Du har været med i en slem ulykke. Der faldt en metalport ned over dig. Du har været på hospitalet i to uger, men du bliver okay.«

To uger! »Wauw! Det er længe at sove,« tænkte Ian. Det sidste han huskede var, at han var i kirken, og øvede sig til primaryprogrammet ...

Åh nej! Programmet!

»Gik jeg glip af primaryprogrammet?« spurgte Ian. Han havde set frem til den dag så længe! Han elskede at synge med sine venner.

Mor smilede og rystede på hovedet. »Nej, du gik ikke glip af det. Menigheden besluttede at udskyde det til, du vågnede op, så du kunne være med.«

»Er det rigtigt?«

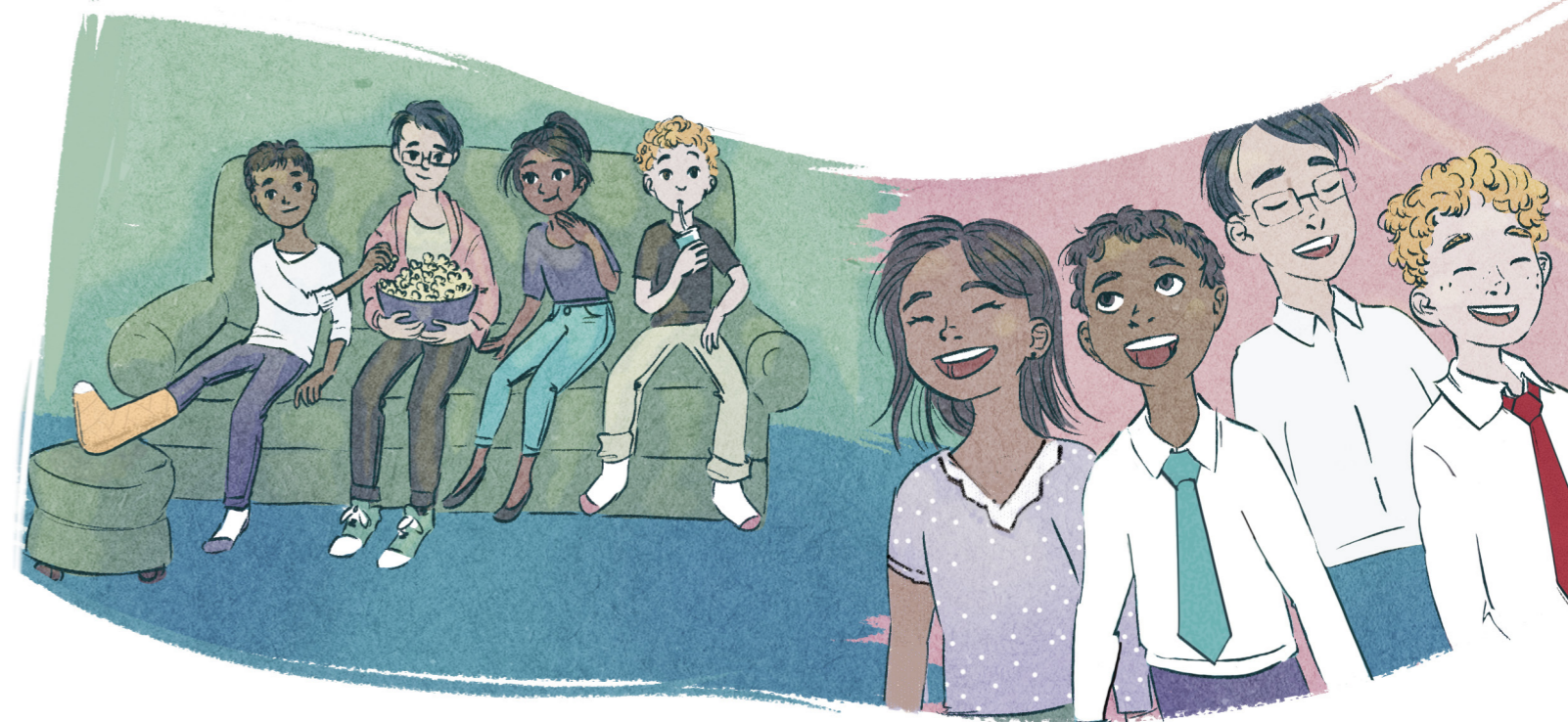
»Nemlig,« sagde far. »Alle primarybørnene bad biskoppen om at vente. De ville gerne have dig med.

De vidste, hvor meget du glædede dig til det i år.«

Ian blev glad for, at han stadig kunne være med i primaryprogrammet. Men han skulle først have det bedre. Og det tog lang tid. Han var nødt til at blive på hospitalet noget længere. Da han endelig kom hjem,

»Jeg ved det ikke,« sagde Ian.

»Her, lad os prøve,« sagde Chaís. Hun hjalp ham op at stå. Forsigtigt satte Ian foden ned. Han bevægede sin krop fremad. Han stod stadig! Det var hans første skridt i over en måned! Alle klappede.

kunne han stadig hverken gå eller lege.

Men hans venner kom og besøgte ham. Ian spurgte dem om skolen og om kirken. Og de spurgte ham, hvornår han kom tilbage.

»Ikke før mine ben har det bedre,« måtte han sige til dem. »Jeg kan stadig ikke gå.«

Oktober blev til november, og Ian fik det langsomt bedre. En dag inviterede hans venner ham hjem og se en film hos dem. Ians mor og far hjalp ham derhen.

»Gør dit ben stadig ondt?« spurgte hans ven Chaís ham.

»Ja!« svarede Ian. »Men det bliver bedre dag for dag.«

»Kan du gå nu?« spurgte Chaís.

»Det betyder, at du kan komme i kirke igen!« sagde Chaís.

Og hun havde ret. Der gik nogle få uger mere, før Ians ben endelig holdt op med at gøre ondt. Lægerne tog gipsen af hans ben og lagde en skinne på i stedet for. Da det blev søndag var det tid til primaryprogrammet.

Under nadvermødet gik Ian op på forhøjningen sammen med sine venner. Han stod oprejst og smilede til sin mor og far. Han sang så højt med på sangene, som han kunne. Da det blev hans tur, stillede han sig ved mikrofonen og bar sit vidnesbyrd. Han var taknemmelig for sine venner i Primary. Og han var glad for, at han trods alt kunne være med i primaryprogrammet. ●

Drengen i denne historie bor i Den Dominikanske Republik. Læs den næste artikel for at lære mere om hans land!